

Rasmussen: Jeg haaber, at det høie Thing vil undskylde, at jeg opholder det nogle Dieblkke. Man vil sikkert have lagt Mærke til, at det i Betænkningen er antydet, at skjøndt jeg har været enig i, at det var rigtigst, at denne Sag i Dieblkket blev fremmet her i Landstinget i den Skikkelse, som den nu har, og saaledes kom til at foreligge herfra saaledes, som den forelaa herfra ifjor, saa har jeg dog ikke kunnet være enig med Flertallets Motivering heraf i Betænkningen. Jeg kan ikke være enig med Udvalgets Flertal, naar det i Betænkningen siges, at det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hvile, som det i denne Samling kom hertil fra Folkethinget, er aldeles ubrugeligt. Det maa jeg forvare mig imod; det kan jeg ikke anerkjende for rigtigst. Jeg skal iøvrigt tillade mig, at gaa lidt tilbage og at minde om denne vigtige Sags hele Gang; det vil maasse undskyldes allerede paa Grund af, at jeg nu stadig har haft min Opmærksomhed henvendt paa samme i de sidste 4 Aar. Det vil jo nemlig erindres, at jeg allerede som Medlem af Kirkekommissionen have haft rig Anledning til at anstille Betragtninger over, hvorledes denne Sag bedst burde ordnes. Det kan være, at jeg, om jeg ikke havde været Medlem af Kirkekommissionen, maasse ikke engang vilde have været saa villig, som jeg nu er, til at anerkjende, at vi, hvis vi ikke kunne faae noget Bedre end det, der nu foreligger os i denne Sag, saa dog i alt Fald bør tage imod det. Hvem der har fulgt med denne Sag fra dens Begyndelse, vil have i frisk Erindring, hvilke Fordringer der oprindeligt stilledes fra den Side, der er modiat den, hvorfra min Betragtning af Sagen udgaar. Der stilledes dengang ikke alene Fordring om høiere Lønninger, men tillige om, at det, som vi indbefatte under Navnene Offer og Accidenter, skulde afløses. Altsaa gif Fordringerne i enhver Henseende meget vidt. Jeg kunde dengang ikke anerkjende de fremkomne Fordringer for rigtigste, og jeg gjorde den Modstand mod dem, som jeg kunde, men naturligvis forgæves; jeg var i et saa ubetydeligt Mindretal, at, hvad jeg formaade at udrette, var aldeles forsvindende. Sammenligne vi nu dermed det Resultat, der i nærværende Dieblkk foreligger,

saa tror jeg, at man maa erkjende, at der i dette sidste Resultat, selv om vi ikke onnaa mere, dog indeholdes et meget stort Fremskridt fra den nuværende Tilstand. Vel kan jeg ikke erkjende, at den Lønningsmaade, hvorpaa Forslaget, som det nu foreligger, gaar ud, er den absolut rigtigste. Men paa den anden Side maa det dog indrømmes, at de, der holde paa denne Lønningsmaade, ogsaa have vægtige Grunde at støtte sig til. For det Første er man nu en Gang vant til at have en saadan Lønningsmaade, og for det Andet kan den følge med og lempe sig efter Tidens Forandringer. Det kan ikke negtes, at, naar man bestemmer Geistlighedens Lønninger til rene bestemte Pengesummer, saa kan det ikke nu beregnes om Statskassen derved vil lide Tab eller ikke, en Lønningsmaade efter Kapitelstarten retter sig derimod efter og følger med Tiden, og det er et væsentligt Fortrin. Et andet Hovedpunkt i Lovforslaget er jo den Stilling, hvori den bevilgende Myndighed derefter vil komme til at staa ligeoverfor de i samme omhandlede Midler. Derom maa jeg nu sige, at der vel maasse her er et lidt svagt Punkt i Lovforslaget, som det foreligger, men at jeg aldrig har opfattet det anderledes, end at Regjeringen i Forening med Rigsdagen, selv naar det vedtages, vil have fuldkommen Bevillingsmyndighed over samtlige disse Midler. Og jeg siger nu, at, naar det staar fast, at Rigsdagen har fuldstændig Bevillingsmyndighed over Midlerne, saa lægger jeg mindre Vægt paa, hvorledes de staa opførte paa Finansloven. Ja, jeg tilføjer, at jeg endog hellere vil have, at der bliver ført særskilt Regnskab over disse Midler, end at de skulde flyde ind imellem Statskassens øvrige Indtægter og aldeles forsvinde der som Noget, hvormed der ikke holdes skarpt Die. Min Mening er nemlig, at vi vilde have stor Brug for de omhandlede Midler netop til de Diemed, hvortil de hidtil have været anvendte, og jeg er aldeles overbevist om, at vi altid vilde faae Brug for dem i denne Retning, og at der aldrig vil blive Noget tilovers. Jeg er derfor ogsaa fuldkomment berpliget i den Henseende, at vi ikke behøve at sørge for, hvad vi skulle gjøre med Overskudet af Midlerne; thi jeg er, som sagt,